

Jeg sigter navnlig til, at Hønseavl og Biavl have taget et stort Opsving i de sidste Aar, saaledes at der omtrent udføres det dobbelte af deres Produkter mod 1890 og 1891. Udførslen andrager nu over 10 Mill. Kr. og er stadig stigende. Kan nu Smaamanden faa 2—4 Skæpper Land, har han Betingelsen for at kunne drive Hønse- og Biavl, og selv om han ikke får ret meget inde i denne Virksomhed, kan han alligevel faa et ret betydeligt Overskud. Man regner jo et Overskud af 1 Kr. om Aaret pr. Høne, men dette Overskud kan med en Smule Sagkundskab stige til 2—2½ Kr., men lad os ikke regne det for højt. Have de paagældende altsaa Plads til en Hønsegaard, skulle de nok vide at skaffe sig en Indtægt, som har Betydning for dem. Og med Hensyn til Biavlen, der jo ogsaa faar Støtte fra Staten, og bliver ved at gaa fremad, vil den, selv om den paagældende ikke er saa dreven i den, let kunne give ham 100 Kr. om Aaret.

Naar nu altsaa denne Sag er bleven behandlet i saa mange Aar, mener jeg, at det var rigtigt at tage under Overvejelse, om det ikke kunde være tidssvarende, at man, samtidig med, at man bibeholdt de Lodder, der ere foreslaaede af Folketinget, ogsaa prøvede at tage mindre Lodder med. Forslaget vil derved efter min Mening faa større social Betydning, da derved flere vilde kunne faa et Hjem. Da nu tilmed Loven fremtræder som et Forsøg, lad os saa ogsaa tage dette Forsøg med og se, hvorledes det falder ud. Jeg tror nok, at i Jylland vil Folketingets Forslag til Dels slaa igennem, men det er min Mening, at paa Øerne ville snarest de smaa Ejendomme slaa igennem. Da nu Loven skal gælde for hele Landet, kunde det vist altsaa være berettiget at tage under Overvejelse, om man ikke skulde tage begge Sider frem, den, som har været fremme i Folketinget, og den, som jeg nu har fremdraget vedrørende de mindre Ejendomme. Ere vi saa heldige at faa det Forslag igennem, som Folketinget vedtog i forrige Samling, ville vi temmelig sikkert om fem Aar komme til det Resultat, at vi, hvis Eksportforholdene udvikle sig i samme Retning, som de have gjort de senere Aar, ville komme til at tage Hensyn til Spørgsmaalet om mindre Ejendomme, for at Sagen derved kan faa større social Betydning for Arbejderne.

Landbrugsministeren (Hage): Jeg kan slutte mig til det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Høegh-Guldberg),

naar han ledsagede dette Forslag med alle mulige gode Ønsker. Vi have jo arbejdet paa dette Lovforslag i saa lang Tid, og det har været saa gennemgaaende og indgaaende behandlet og vakt en saa levende Interesse ikke alene her i Salen, men ogsaa ud over hele Landet, at jeg fuldt ud erkender, at det vilde være i høj Grad ønskeligt, om Forhandlingen kunde bringes til en Afslutning og Forslaget blive gennemført. Der er allerede dog naaet lidt, om ikke overordenlig meget, idet de Uoverensstemmelser, der oprindelig vare mellem de to Ting, ere blevne en Del reducerede i Tal. De Bestemmelser, hvorefter der oprindelig herskede Uoverensstemmelse mellem de to Ting, som nu ere blevne hævede, har jeg, som jeg bemærkede ved Fremsettelsen, indført i Lovforslaget i den Form, hvorefter begge Tingene ere blevne enige; men der er jo endnu en Del Bestemmelser, hvorefter der hersker Uenighed mellem de to Ting. En Del af disse haaber jeg nok, vi skulle komme ud over uden særlige Vanskeligheder. Jeg regner dertil Spørgsmaalet om Størrelsen af Jordlodderne, som netop det ærede Medlem, som sidst talte, var inde paa. Jeg kan ikke tro andet, end at man nogenlunde let maa kunne komme til en Overenskomst paa dette Punkt. Der er jo intet, som er det absolut rigtige paa dette Punkt; om Lodden bliver lidt større eller mindre, burde paa ingen Maade berede Loven Vanskeligheder. Der er ligeledes en Uoverensstemmelse med Hensyn til Sogneraadets Stilling og Myndighed og Fremgangsmaade ved Erhvervelsen af Jordlodderne, ligeledes med Hensyn til det Spørgsmaal, om Fattighjælpen skal være tilbagebetalt, eller om det er tilstrækkeligt, at den er eftergivet i Henhold til Loven af 9de April 1891 § 35, og endelig er der en Del mindre Uoverensstemmelser mellem Tingene vedrørende Overdragelsen af Ejendomme i Ejerens levende Live og efter vedkommende Ejers Død. Jeg har fremhævet disse Uoverensstemmelser, fordi jeg om dem ønsker at udtale, at jeg sikkert gaar ud fra, at man ved nærmere Forhandling maa kunne komme ud herover. Tilbage staar i Virkeligheden kun 3 Spørgsmaal — men ganske vist Spørgsmaal, der i Kvalitet ere ganske anderledes betydelige end dem, der ere udjævnedes, og dem, jeg nys nævnedes, og som ogsaa endnu staa tilbage. Disse 3 Spørgsmaal ere Forrentningsspørgsmaalet, Spørgsmaalet om, hvor meget Staten skal bidrage i de 5 Aar, Loven gælder, og saa endelig Arbejdernes Tilskud. Jeg skal ikke komme for meget ind paa